

ROSA REGÀS
DOROTEA'NIN
ŞARKISI

ROMAN

İSPANYOLCA ASLINDAN ÇEVİREN
PINAR SAVAŞ

Rosa Regàs
DOROTEA'NIN
ŞARKISI

Can Yayınları: 1705
Çağdaş Dünya Edebiyatı: 686

La canción de Dorotea, Rosa Regàs
© Rosa Regàs, 2001
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2004

1. basım: Ocak 2008

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Hayriye Kaymaz
Düzeltili: S. Asaf Taneri

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı ve Cilt: Özal Matbaası

ISBN 978-975-07-0821-3

Çağdaş Avrupalı Kadın Yazarlar / *Contemporary European Women Authors*

Avrupa Birliği Kültür Programı'nın (2007-2013) desteğiyle yayınlanmıştır.
Published with the support of the Culture Programme (2007-2013) of the European Union.

Bu proje Avrupa Komisyonu'nun mali desteğiyle yürütülmektedir. Yayında yansıtılan görüşler sadece yazarla aittir. Komisyon bu görüşlerden ve kitapta yer alan bilgilerin herhangi bir kullanımından sorumlu tutulamaz.

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

<http://www.canyayinlari.com>

e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Rosa Regàs
DOROTEA'NIN
ŞARKISI

ROMAN

İspanyolca aslından çeviren
PINAR SAVAŞ

CAN YAYINLARI

Rosa Regàs, 1933 yılında Barcelona'da doğdu. Barcelona Üniversitesi'nde felsefe ve edebiyat eğitimi gördü ve 1964-70 yılları arasında ülkenin önemli yayınevlerinden Seix Barral'da çalıştı. 1970 yılında La Editorial Gaya ve çocuk kitapları basan Ediciones Bausán'ı kurarak her ikisini de 1980 yılına dek yönetti. Birleşmiş Milletler için Cebelitarık, New York, Nairobi, Paris, Washington gibi kentlerde çevirmen olarak çalıştı. Çağdaş İspanyol edebiyatının en önemli yazarlarından biri kabul edilen Regàs'ın yapıtları arasında *Ginebra* (1989), *Memoria de Almotor*, *Azul* (1994 Nadal Ödülü'nü almıştır), *Canciones de amor y de Batalla*, *Viaje a la Luz del Cham*, *Sangre de mi Sangre*, *Luna Lunera* ve *Dorotea'nın Şarkısı* sayılabilir. Ayrıca çeşitli antolojilerde yayınlanan öyküleri de bulunmaktadır. Yazar dergilere yazdığı yazıların yanı sıra radyo ve televizyon programlarıyla da Katalunya kültür yaşamında önemli bir yere sahiptir. Hepsisi de ülkenin önemli edebiyat ödülleri olan Premio Príncipe de Asturias de Artes y de Letras; Premio de Novela Café Gijón; Nadal de Novela, Premio Internacional de Novela Alfaguara ile gazetecilik dalında önde gelen bir ödül olan Premio Ortega y Gasset'in jürilerinde yer almaktadır.

Pınar Savaş, 1966 yılında İstanbul'da doğdu. Orta öğrenimini Saint Benoît'da tamamladıktan sonra 1990 yılında Boğaziçi Üniversitesi Kimya Mühendisliği Bölümü'nden mezun oldu. 1999 yılında Can Yayınları'nda çalışmaya başladı. İspanyolca ve İngilizce'den Türkçe'ye yaptığı çevirilerin yanı sıra, kitapları yayına hazırlıyor, çeşitli gazete ve dergilerde kitaplar hakkında makale ve tanıtım yazıları yazıyor. Çevirdiği yazarlar arasında, Gabriel García Márquez, Ernesto Sábato, Carlos Fuentes, Umberto Eco, Javier Marias, Angela Carter, Osvaldo Soriano, Joyce Carol Oates, Marcela Serrano, Carmen Posadas, Taibo II sayılabilir.

Carmen Balcells'e...

*Olduğundan farklı biri olmayı istemek kaderin
insanı cezalandıracağı en büyük trajedidir.*

Sándor Márai, *Son Karşılaşma*

*Kara sevdanın suskun çılgılığı, ah!
Ah, yapağısız meleyişi koyunun! Ah, hüznün!
Ah, gözü yaşlı ırmak, boynu bükük gelincik!
Akıntı ki denizi yok, kent ki surları yok, ah!*

Federico García Lorca, *Kara Sevda Soneleri*

Adı Adelita'ydı. O kadar kısa boyluydu ki, arada bir giydiği, kendinden emin olsa da rahatsız görüdüğü yüksek ökçelerle bile yerden yüksekliği bir metre elli santimi zor bulurdu. En çok dikkati çeken bu çekmiş gibi görünen güdük bedeninin yapısıydı kuşkusuz. Ufak tefekti, ama zayıf değildi. Kaba saba, güçlü, geniş omuzlu, kısa ve kalın enseliydi, omuzlarının sert ve güçlü kaslarıyla kıyaslandığında kalçaları dardı. Kısa ve dolgun kolları küçük memelerinin kayboduğu gösterişli göğsünden ileri doğru fırlar, bilinmeyen bir nedenle uzak ve ilkel ülkesinden kaçmış, soyu tükenmekte olan Aborijin görüntüsünü vurgulardı. Cüce değildi, geniş bedeninin eniyle boyu arasında onu bu kadar tuhaf bir yaratık haline getiren orantısızlık olmasa, hiç dik-kati çekmeyebilirdi.

O yalnızca boyunun kısalığının farkındaydı, bu konuda arada bir şımarıkça şakalar yapar, doğanın ona cimri davrandığını, ama bu kusurunun karşılığında ona başka kadınları süsleyen özelliklerden farklı bir çekicilik kazandıran doğuş-tan gelen bir ruh yüceliği bahşettiğini söylerdi. Ehliyet almak istediği zaman bu kadar kısa boylu olduğu için engellilerin girdiği türden özel bir sınava girmesini istediklerinde, sınavlardaki başarısızlığını kendisine uygun olmayan bir kategoriye sokulmasına yordu. Belki de haklıydı, altı kez denemesine rağmen başarısız oldu, yazılı sınavı bile geçemedi, oysa ne çalışma gücü eksikti ne de akli. Bu konudan söz etmeyi reddetse de, çiftlikle kasaba arasında küçük bir

mobiletle gidip gelirdi, gidon neredeyse çenesine ulaşır, aracın üzerine oturur oturmaz bedeninin iriliği yiter, o güçlü boynu üzerindeki geniş yüzü ve basık kafası selenin üzerinde duruyormuş gibi görünen kaskının içinde dans ederdi.

Evimizin müştemilatını kocası ve çocuklarıyla paylaşan hizmetlimiz bir otelde çalışmak için işten ayrılınca bizde çalışmaya başlamıştı. Başta işe hevesli görünüp ilk günler iyi çalışan, sonra evin ıssızlığı, babamın huysuz mizacı ve ardından gelen hastalığı nedeniyle havlu atan ya da düpedüz beceriksiz çıkan bir dizi yardımcının sonuncusuydu.

İlk görüşmemizi çiftlikten iki kilometre kadar uzakta, kasabadaki bir kafede yaptık, Kasap Antonio bizi tanıştırdı, hızlı bir sohbetin ardından görünüşü yüzünden değil de, konuşurken ısrarla gözlerini kaçırması nedeniyle varlığı beni tedirgin etmiş olsa da onunla anlaştım. Zamanla başında sandığım gibi içtenliğinden ya da ona iyi davrandığımız ve güven duyduğumuz için değil de, yalnızca yalan söylediğinde; kendini utandırmayacak yanıtlar uydurduğunda gözlerimin içine baktığından kuşkulanmaya başladım. Adelita'nın sistemli yalan söylediğini düşünmeye başladım, başarılarını abartmak, anlattığı öykülere heyecan katmak, gecikmeleri, yoklukları, ufak tefek nesnelere ya da az miktarda paranın kaybını örtbas etmek için yalanlar uyduruyordu. Sanırım kendini kıvırdığı yalanın heyecanına öyle bir kaptırıyordu ki, bakışlarını ne kadar uzun süre gözlerimde tutarsa attığı yalanın o kadar kuyruklu olduğunu fark etmem zaman aldı. Kanıtların kuşkuya yer bırakmaz ve pek çok sayıda olmasına karşın yalnızca göz boyamak için yalan söylemiş olduğunu düşünmeliyim, onca zaman bu gerçeği kabul etmeye direnmemi başka türlü açıklayamıyorum. Ta başından görmeme ve hissetmeme karşın yalan söylemekteki ısrarını çok sonraya, neredeyse hikâyenin sonuna kadar kendime itiraf etmedim; yalanın da Adelita'da keşfettiğim pek çok aldatmaca gibi daha iyi, daha güzel, daha zengin, daha akıllı olmaya; kaderin onu içine attığı tatminsizlik kuyusundan çıkmaya karşı duyduğu yaman ve haddini bilmez arzudan kaynaklandığını düşündüm, çok geç kalmış-

tım; kendim için bile.

İlk gün Kuzey Yıldızı adlı kafedeki görüşmede ne görmek istiyorsam onu gördüm. Kasabın referansları pek parlak değildi, ama bana yetti: “Çok iyi bir kadındır, yıllardır buradan alışveriş yapar, hem onu hem de ailesini çok iyi tanırım.” Bana uygun başka adaylarla da görüşmüş olmama karşın daha önce hasta bakmışlığı ve çalışmaya hemen başlayabilecek olması işime geldi, “Yarıdan sonra,” dedi, “hanımefendiye de uyarısa.”

Hanımefendiye çok iyi uyarı diye düşündüm. Bir hafta sonra gitmek zorundaydım, söylediğine göre çalışma ve bir evi çekip çevirme deneyimi olan bu kadın bu sürede benimkinin idaresini, sakat babamın ihtiyaçlarını öğrenebilir, haftada birkaç gün yövmiyeyle çalıştırdığımız bahçivanımız Jalib’e alışabilirdi. Ben de hem yaşadığım hem de çalıştığım Madrid’e kafam sakin dönebilirdim.

“Memnun kalacaksınız, göreceksiniz. Alvarezlerin benden ne kadar memnun olduklarını bir görseydiniz, şu Barcelona’da dondurma dükkânları zinciri sahibi. Beni rahatça yalnız, hatta çocuklarla bırakırlardı. Evi ben çekip çevirdim, beş yıl kaldım yanlarında, şimdi bile karşılaştığımızda sarılıp öpüşür, koklaşırız.

“Alvarezler... Alvarez ve Bontamí mi?” diye sordum bu yeni referanstan memnun.

“Evet onlar, tanıyor musunuz?” dedi dosdoğru gözlerimin içine bakarak.

“Evet. Kim olduklarını biliyorum.”

“O zaman sorun onlara. Göreceksiniz. Bay Alvarez’in ölmesi ne fena. Karısı işi devredip annesiyle yaşamaya Fransa’ya yerleşti.”

“Bilmiyordum,” dedim, Alvarez ve Bonmatí’nin Alvarez’ini görmeyeli yıllar olmuştu, onları bu talihsizlikten haberim olacak kadar tanırdım aslında, ama o kadar uzun zamandır Barcelona’da yaşamıyordum ki, arkadaşlarımdan da, tanışlardan da uzaklaşmıştım, o yüzden konuyu es geçip sordum: “Yarın başlayabilir misiniz?”

“Evet,” dedi bakışlarını yerden kaldırmadan, “size söy-

ledim ya, ne zaman isterseniz başlarım.”

“Peki sizin eviniz ne olacak? Bu arada, nerede yaşıyorsunuz?” diye bilmek istedim.

“Buradan üç kilometre kadar uzakta, Gerona Yolu’nda, Faro Caddesi’nin yakınında birkaç ev var ya orada, ama canımızı sıkacak bir şey yok, çünkü evi kapatıyoruz ve kayınbabam...”

Daha fazlasını bilmek istemedim. Şartları, sorumluluklarını, maaşını konuştuk, ailesiyle birlikte müştemilatta yaşayabilirlerdi, ama kocasını değil yalnızca onu işe aldığı-mı açıkça belirttim.

“Elbette hayır,” dedi, “kocamın sabit bir işi var..” ve neredeyse ısrarcı, gözlerini gözlerime dikti.

“O zaman yarın görüşürüz.”

“Yarın görüşürüz.”

Evin çalışma odasının penceresinden neredeyse hüzünle akşamın çökmesini izliyordum. Güneş evin arkasında kalan tepenin ardına saklanmıştı, ama günden kalan bir aydınlık halesi ağaçların ve vadinin öbür yanındaki tepelerin dış çizgilerini iyice belirgin kılarak mavi ve morun tonlarında yavaş yavaş soluyordu. Camdan içeri giren berrak hava aksıra tıslaya yokuşu tırmanan ve her karışta nemden ıslak yaprakları aşıp yolu tutmak için mücadele etmesi gereken mobiletin sesine karışan kayıp bir serçenin şakımasını getiriyordu kulağıma. Evet, insanın ruhunu yumuşatan, onu sarıp sarmalayan kaygıyı gizlemekte kararlı bir hüzünle izliyordum manzarayı.

Mobiletle patikayı tırmanan Adelita’ydı, arkasında eşek arısından bir dümen suyu bırakıyordu. Kaskı seleye gömülmüş gibi duran bedenini gizliyor, karnının altına topladığı kısa ve kalın bacaklarıyla şekilsiz bir yumru gibi görünüyordu. Omzuna astığı küçük çantaya ağzına kadar dolu sayısız plastik torba iliştiymişti, onu sırttan koruyan bir zırh izlenimi uyandırıyorlardı. Evin girişine gelince motoru susturdu, bir yana doğru yere atlayarak aracı orta sehпасına

oturttu. Parmaklıkların arasından elini sokarak kilidi açtı. Sonra tekrar motoruna bindi, pedala bir kez asıldı, girişi aştıktan sonra yeniden durdu ve bir kez daha yana atladı.

Benimle ilgili her şeye sanki benmiş gibi sahip çıkacaktı. Ben olmadığım zaman evde kalacaktı. Yaşantıma girecekti. Onu ne kadar tanıyorum ki? Daha önce babama bakıcı ya da hemşire veya eve hizmetli tutarken hiç hissetmediğim bu huzursuzluğu bir yana bırakarak kadının ve mobiletinin oluşturduğu şekle bir kez daha baktım, gülünç, ama bir biçimde kaygı uyandıran bir kentauroi.¹ “İyi bir iş yaptığımı nereden anlayacağım?” Bilincimin sesi hiç de sakin değildi.

Aradan üç yıl geçti ve Adelita sözünü tuttu. Kurnaz ve eli çabuk bir kadındı. İyi becerdiği şeyleri yapmada aşırı heves sahibiydi. On beş kişi için doğaçlama yemek pişirip servis yapmak kadar hoşuna giden bir şey olmaz, benim ona işaret etmeme bile gerek kalmazdı. Konuklarımdan sanki kendi konuklarıymış gibi gurur duyar, onlara aperatifler ikram ederdi, hatta abarttığı bir anda koluna ikiye katlı bir peçete asarak, “Şölen olduğu günlerde yardıma gittiğim oteldeki gibi,” demişti. Odaları kusursuz bir düzen içinde tutar, sevgiyle, “Benim yaşlı, sakat beyim,” dediği babama bakar, onu yıkar ve tıraş eder, yemeğini yedirir, verandaya çıkartır, çalışmaya geldiği günler bahçıvanın yardımıyla, kimseyi bulamazsa tek başına bahçede gezdirirdi. Gece hemşiresiyle ilgilenir, aylak aylak dolaşan köpekle kediye bakar, sabunlar, siler, süpürür; Madrid’e gideceğim zaman özenle bavullarımı hazırlar, dönüşümde beni karşılamaya çıktıktan sonra onları üst kata çıkartır, açar, bana bir bardak çay getirirdi. Ben de eşyaların ahşabının parladığını, vazolara taze çiçekler yerleştirdiğini gördüğümde, buzdolabında aradığım her şeyi ve masayı bir sonraki öğüne hazır bulduğumda ettiğim gibi ona teşekkür ederdim. Sonraki ayların masraflarının üzerinden geçerken kısa cümlelerle bütçeyi aşmamasını takdir ettiğimi belirtirdim. Temiz pak bir

¹ Masallardaki yarı insan-yarı at yaratık. A. Erhat - *Mitoloji Sözlüğü*. (Ç.N.)

kadıncı, kesin bilgiler verirdi, Madrid'deyken bana hemen her gün telefonla babamın sağlığını, evde işlerin gidişatını bildirirdi, "Bu hafta sonu gelemeyecekseniz," derdi, "sakın endişelenmeyin, her şey yolunda." Öyleydi de.

Kısa bir süre sonra ideal insanı bulduğuma inandım, Adelita bir inci idi, o kadar sorumluluk sahibiydi ki, ne işleri ele almam ne de onlarla birlikte yaşamam gerekiyordu, bu durum tuhaf bir rahatlama duygusuna kapılmama yetti. İkinci yılın sonunda babam ölünce yaptıkları bu inancımı pekiştirdi, çünkü ölüyü temizleyen, tabutuna yerleştiren, bir yapıp bir bozarak cenazeyi düzenleyen, cenaze evinin çalışanlarına emirler veren, onların işlerini yapan, ki buna hiçbir itirazları yoktu, yine Adelita oldu. Ayrıca cenazeye katılan az sayıdaki dosta uzaklardaki köyü Albecete'nin geleneklerine uygun biber dolmaları, katı yumurtalar, baharatlı etlerden oluşan öyle bir büfe hazırladı ki, bana kalırsa görüntü bir cenaze için fazla pitoreskse de işine karışmadım, ne farklı bir şey yapmasını söyleyecek halim vardı ne de buna aldırıyordum.

Sonra bomboş günler geldi, boştular, çünkü evde yapacak bir şey yoktu ya da bana öyle geliyordu, belki de onunla yaşam ne kadar zor olursa olsun bir babanın yokluğu ardında kabullenmesi ve tahammül etmesi zor bir kara delik bırakıyor. Ayrıca ev hakkında bir karar vermem gerekiyordu ve kendimi bunu yapacak gibi hissetmiyordum. Her şey önceki yıllara kıyasla o kadar iyi gidiyordu ki, evden vazgeçme fikri gökten inme bir nimetin kadrini bilmemekmiş, bana sunulmuş ve bir daha sunulmayacak bir fırsatı değerlendirememekmiş gibi moralimi bozuyordu.

Babam Barcelona'da tanınmış bir nörologdu, her zaman kentte yaşamıştı, kendini kent insanı sayardı, denize yakın bu küçük vadide, Gerona'da bu evi gördüğünde artık yaşlı bir adamdı, ama sağlığı yerindeydi. Emekli olunca eve yerleşip taşralı olmaya karar verdi. Ne o biliyordu bu kadar kısa zamanı olduğunu ne de başkaları, evde geçirecek on yılı varmış. Ölümün gelişini düşünmüyordu elbette, kaçılmaz sonla karşılaşma korkusundan olsa gerek, bu konu-

da onu uyaran da olmamıştı. Böylelikle dostlarını ve tanıdıklarını şaşırtarak yalnız ve her zamanki gibi içine kapanık, burada yaşamaya karar verdi. Yaşamını taşrada sürdürmeye daha önce cesaret etmemişti, bu konuda deneyimi de yoktu, ama bu eksikliğini iradesiyle tamamlamayı düşünüyordu. Belki de akıldışıydı bu davranışı, çalışma arkadaşları ve hizmetlileriyle her zamankinden fazla didişiyor, onları gün boyu ve bazen doğanın zalimlikleri yüzünden gecenin de bir bölümünde süren öfkeli mücadelenin ve kötüleşen maddi durumunun sorumlusu tutarak kovmakla tehdit ediyor, çiftliğini İngiltere'den getirttiği kuzuları yerli ırkla çiftleştireceği bir tarım çiftliği haline getirmek için sarsılmaz bir azim gösteriyordu. Ağıllar inşa ettirmişti, nadasa bırakılmış tarlalarda, yolların ya da ormanların kenarlarında gezinen, macera arayarak kırları aşan motorcuları korkutmak için radyolarını sonuna kadar açan çobanları vardı. Bu maceranın sürdüğü yıllar boyunca mal varlığının büyük kısmını kaybetmeyi başarmıştı.

Onu dinleyen herkese, hatta pazar öğle sonraları domino oynamaya gittiği kasabanın barındakilere bile bağıra çağıra macerasını anlatırdı, sözel şiddet krizlerinden birine tutulduğunda ben de dilinden kurtulamazdım: “Kazanmak ya da kaybetmek umurumda bile değil ve kızım Aurelia’ya,” bu ben oluyordum, “yaşamda kendi yolunda yürümesi için gerekli olanağı verdim. Herkesin kendi yoluna gitmesi gerekli.” Avaz avaza çocukluğumdan beri ağzından düşmeyen bu eğretilmeyi yinelerdi: “Benim onu bir şeyden yoksun bıraktığımdan şikâyet edemez, onu dünyanın her yerine eğitime gönderdim, uzun çalışma ve araştırma yılları boyunca destekledim, viroloji ya da moleküler biyoloji dalında doktor olmasını sağladım,” böyle diyerek sanki konunun önemini azaltmak istiyordu; “şimdi benim onun yaşındayken kazandığım kadarını kazanamasa bile, hem kendine yetiyor hem de prestij sahibi, yılın büyük bölümünü iş bulup evlendiği Madrid’de geçiriyor, birbirimizi pek göremiyoruz, zaten buna ihtiyacımız da yok. Damadıma gelince,” burada sinir içinde eklerdi, “ne zaman öldüğünü

bile unuttum, çılgın bir solcu sanatçı olduğunu hatırlıyorum yalnızca,” küçük görerek devam ederdi sözlerine; “bir kuruşu bile hak etmezdi zaten, hem bırakın para kazanmayı, verileni elinde tutmayı bilmezdi ki!” Sonra sıra hiç sahip olmadığı ve olacak gibi görünmediği torunlara gelirdi, ne yeğenleri ne vaftiz çocukları ne de başka bir akrabası vardı. Demek ki kimseye bir mecburiyeti de yoktu. Kuzu işini başaracağına inancı tamdı, ama durum böyle olmasa da – konuşmanın burasında bir kılıç sallar gibi koluna havaya kaldırırdu– umurunda değildi, çünkü şansı yaver gitmese ve tersliklerle karşılaşsa bile şu kalan ömründe beş parasız kalmayacak deneyimi de, akli da vardı. Bu söylev sonsuza uzayabilir, ama her zaman aynı cümlelerle bitirdi: “Ben ölürken bu çiftlik küçülmüş olsa da pişmanlık duyacak değilim, benim de kendi yolumdan yürümeye hakkım var!”

Aldığında evin adı “Eski Değirmen”di. Büyük kanatları kopmuş bir yeldeğirmenine aitti. Değirmen çiftliğin girişindeki yamacın yarı yüksekliğinde durur, o topraklarda bol olan rüzgârları karşılardı. Metalik aksamı yoktu, yılların, fırtınaların ve evin daha önceki sahiplerin vefasızlığının bir yıkıntıya dönüştürdüğü gövdesi taştan ve tuğladandı. Babam gövdeyi tamir ettirmiş, kanatların takılmasını sonraya bırakmışsa da zamana dayanan demirlerini yeşile boyatmış, makinesini yağlatmıştı. Yıldız çok vahşi estiğinde ihtiyar değirmen gerinir, tembellikle menteşelerini gıcırdatır, rüzgârın itmesiyle ağır ağır hareket eder, devinim kolu yararsızlığın yavaşlığıyla iner çıkardı: kuyu yıllar önce kurumuştur, İsa’nın doğum sahnesindeki andıran kuyu ağzıyla, onu kaplayarak manzaranın dekoratif bir parçasını oluşturan sarmaşıklar kalmıştı geriye. Değirmenin pek bir şeye yaradığı yoktu, ama eve kesin adını veren o olmuştu: “Değirmen” olacak diye buyurmuştu babam, “ne eski, ne yeni, sadece değirmen.” Kendi adının altında bu adın yazılı olduğu kartlar bastırmış, metal bir plakayı da evin girişindeki direğe çakmıştı.

Evi derleyip toparlayarak, sürü satın alarak, avlu ve ağıllar yaptırarak, çobanlarla didişerek sekiz uzun yıl geç-

mişti, ta ki bir gün önceden hiçbir belirti, trajediyi gösterecek hiçbir işaret olmadan kriz gelip vurana kadar, hastane faslının ardından onu sessiz ve hareketsiz bir yığın gibi sandalyeye çivileyecek hüküm gelmişti, narin ve huzurlu bir bitkiye dönüştü, kim bilir belki de sağır ve anlayıştan yoksundu. Bu yaşamında benimkini değiştirmeyi başaran tek olaydı, onun kendi iradesiyle karar vermediği tek olay. Bu krizle yönünü yitirmiş, önceden beni yanından uzaklaştıramamış ya da velayetinden ve sarsılmaz otoritesinin ben de yarattığı terör duygusundan kaçmak için evlenip Madrid’de yaşamaya başlayarak Barcelona’yı bıraktığını haber verdiğimden beri yaptığı gibi yok sayamamıştı. Değirmen adlı evde kalmasına karar vermiştim, çünkü burası onun en sevdiği sığınağıydı, Madrid’de eskiden kocamla birlikte yaşadığımız küçük daire az mobilyalı, ders dönemi süresince bir öğrenci gibi yaşadığım bir yerdi. Ayrıca onu kendi haline bırakmanın pişmanlığına dayanmayacağım korkusu ve kaygısıyla, onun Madrid’de benimle birlikte öyle hareketsiz ve sakat yaşamasına katlanamayacak oluşumun da buna neden olduğunu inkâr edemem. Böylelikle her şeyimi Değirmen’e taşıdım. Kimsenin, hele benim bir kez olsun yüzünde bir gülümseme görmediği, ağzından tatlı bir söz çıktığını duymadığı, özen göstermesini bilmeyen; insanı dehşete düşürecek kadar suratsız ve son derece otoriter bir babayla yaşamak için yaşamını ve zamanını feda eden birinin ruh hali içindeydim: Gönlüme yatırmak için aslında iyi biri diyordum kendime, hem ne olursa olsun söz konusu benim babamdı. İşte sınırlı taşınmamın nedenleri bunlardı, ama şunu da kabul etmeliyim ki bunu biraz da o evi kendi evim kılmanın gizli hevesiyle yaptım.

İki zorlu yıl oldu, gidip gelmeler her zaman değişikliğin çekiciliğini barındırsa da, orada kendi evimi bulamadım. Bir-iki aylık aradan sonra eve gider, bir süre kalıp hareketsizlikten, katatonik babamın tüyler ürperten görüntüsünden sıkılırdım. Uzak kalınca çok özlediğim taşraya gitmek ve taşra yaşantısından bıkınca da yeni döneme ya da yeni bir derse başlamak için Madrid’e dönmek hoşuma giderdi.

ROSA REGÀS

DOROTEA'NIN ŞARKISI

ROMAN

Aurelia Fontana, Madrid Üniversitesi'nde öğretim görevlisidir. Arada sırada görüştüğü sevgilisiyle tutkusuz, uzatmalı bir birlikteliği sürdürmektedir. Kendini özgür, ince zevkleri olan, çağdaş bir kadın olarak görmektedir. Kır evinde yaşayan babası felç geçirince, ona bakması için Adelita adında bir kadınla anlaşır. Gizemli ve garip bir kadın olan Adelita'nın gelişiyi birlikte Aurelia'nın yaşamı altüst olacaktır. Belki de ilk kez kendi varoluşunu sorgulamaya yönelen Aurelia, yaşamın farklılıklarının ayırına varacak; ilk kez "kendi şarkısını söylemeye" başlayacaktır.

Günümüz İspanyol edebiyatının önde gelen yazarlarından **Rosa Regàs**, Aurelia'nın iç sesi ve bilinç akışıyla kadın ruhunun en gizemli, en karanlık, en geçit vermez köşelerine doğru bir yolculuğa çıkıyor. Üzerinde cilayı sıyrıp iç dünyasıyla yüzleşen bir kadının öyküsünü anlatırken, okuyucuyu umarsız tutkuların derinliklerine sürüklüyor.

KAPAK RESMİ: VILHELM HAMMERSHÖJ

ISBN 978-975-07-0821-3

9 789750 708213

<http://www.canyayinlari.com>